PORTRETUL UNUI TÂNĂR LA ANANGHIE

Autor: Ioana-Macrina Cotos-Jinga | 22 iulie 2022

Când stai în fața unei biblioteci pline de cărți, pe care nu le-ai citit, experimentezi o senzație acută de neputință. Pe de-o parte, îți dorești să le citești, pe de altă parte, intimidat de cantitatea de informație care trebuie acumulată, începi să te autocercetezi. În acele momente avem senzația că timpul se oprește, pentru că ideile pe care le avem despre noi înșine, despre lume sau despre viață ne acaparează gândirea. Aceste gânduri, fie ele admirative sau critice, ne fac să conștientizăm faptul că suntem mici, insignifianți. De cele mai multe ori, în astfel de momente, apare autocritica, una dintre marile dificultăți ale generației de tineri. Fie în abundență, fie inexistentă, aceasta poate duce la problematizarea capacității personale și la confuzie, atât cu privire la alegerile făcute până în prezent, cât și cu privire la cele care vor fi luate în viitor. În articolul de față voi încerca să descriu un scenariu posibil în care protagonistul este un tânăr pus în fața deciziilor cu privire la parcursul său.

Imaginați-vă tânărul la începutul unui joc de șah. Și-a făcut mișcarea plănuită și așteaptă, suspendat în timp, ca adversarul să mute o piesă. Fiind încă la început, orice mișcare poate avea un impact definitoriu asupra întregii partide. Astfel, tânărul așteaptă mișcarea următoare a sorții, fără să facă nimic. Se uită pe fereastră, pasiv, încercând să rezolve ecuația posibilelor dificultăți care au să urmeze în joc. Dar nu face nimic în mod real, nici măcar nu se uită la tablă, nu se bucură de piesele obținute de la adversar, pentru că nu simte mândrie pentru ele. Așteaptă să fie lovit, criticat și se condamnă pentru mișcarea negândită pe care a făcut-o. Pe moment, se bucură că are câteva clipe de indiferență între confruntări. Chiar și așa, aceste momente suspendate sunt un chin, pentru că trebuie să lupte contra propriei persoane. Știe că șahul poate să scoată la iveală tot ceea ce este de spus despre o persoană. Mișcările determină ce ai fost, ce ești și cum acționezi în viață. Astfel, autocritica îi răscolește cele mai fade amintiri. Tânărul gânditor devine confuz cu privire la strategia lui. Desigur, există o critică constructivă și una distructivă. Din nefericire, autocritica din viața unui tânăr este de cele mai multe ori distructivă. Nu îmbunătățește ceea ce suntem, facem sau simțim, ci slăbește puterea și energia, hrănindu-se cu motivație și inspirație. La sfârșitul zilei, criticat și autocriticat, tânărul nu mai vrea să înfrunte realitatea și evadează într-o alternativă a acesteia. Chiar și așa, mai devreme sau mai târziu va trebui să intre în confruntările pe care le are,

chiar dacă a trăit multe la viața lui.

În copilărie, spre exemplu, a trecut prin experiența pierderii unui părinte, fie din cauza unui divorț, fie datorită unei deplasări în străinătate, pentru un loc mai bun de muncă. Își amintește însă că a trăit în mijlocul unei lupte, în care familia nu mai este asociată cu o zonă de confort, ci cu un teren minat. Lipsurile din perioada copilăriei formează cadrul perfect pentru apariția unor posibile dificultăți la vârsta adolescenței, fie ele intelectuale, emoționale sau sociale. Mai apoi, este lovit de etapa conștientizării propriei persoane. Prima dată când și-a văzut neajunsurile a fost cuprins de confuzie și totodată de neputință, aceeași neputință pe care o simți în fiecare zi când conștientizezi că trebuie să trăiești cu tine. Cu timpul și cu ajutor, reușește să se accepte și devine motivat să își dezvolte abilitățile și talentele. Chiar și așa, încă este bântuit de incapacitatea de a controla situațiile dificile ce pot apărea, astfel încât face sport și încearcă să își formeze un program cât mai strict, pentru a simți că poate să aibă control măcar asupra vieții sale. A reușit să își facă prieteni. Perioada întunecată l-a ajutat să învețe despre slăbiciunile oamenilor și a devenit un om pe care te poți baza la nevoie, cu o inteligență emoțională dezvoltată. Acum urmează să înceapă raftul de cărți care l-a intimidat de când era mic. S-a descoperit pe sine în familie, în contexte sociale și a descoperit ce pasiune are. În sfârșit, este momentul pentru formarea intelectuală. Din nefericire, el a făcut deja mișcarea sa pe tabla de șah și este rândul adversarului.

Tânărul pierde controlul odată cu începerea pandemiei. Familia de prieteni pe care și-a creat-o dispare. Se pare că planurile pe care și le-a făcut cu privire la viitor nu mai sunt fezabile. Trebuie să renunțe la ceea ce făcea până atunci. E blocat în casă și expunerea sa la mediile de formare, atât cel educațional, cât și cel social dispare. În schimb, i se oferă o altă realitate: cea virtuală. Aceasta este o altă șansă de a muta piesa corectă. Fiind în sfârșit la o vârstă în care poate să acumuleze informație importantă și având o sete de a cunoaște nemăsurată, încearcă să se folosească de resurse virtuale pentru a-și satisface apetitul. Se folosește de tehnologie pentru orice vrea să facă. Câteodată își petrece mai mult timp în mediul virtual decât în cel real; de aceea, își găsește o nouă casă, o nouă zonă de confort nemăsurabil mai bună, în care simte că are putere. Mediul social din lumea virtuală îl face să se simtă inclus. Educația la un *click* distanță îl face să se simtă puternic și deștept. Are un mic imperiu la dispoziție pentru a-și atinge scopul nou creat. Din nefericire, tocmai când se simțea mai sigur pe sine în acest mediu, perioada de carantinare ia sfârșit. Brusc, întoarcerea la realitate îi întoarce nesiguranțele visurilor distruse.

Lumea reală nu este așa de ușor de înfruntat ca cea virtuală. Tânărul trebuie să abandoneze obiceiurile cu care s-a deprins timp de doi ani și să revină la cele pe care le avea înainte de pandemie într-un timp foarte scurt. În lumea din afara micului său cosmos: un război și o criză economică. Viața cu siguranță nu și-a irosit mișcările. Mai are, deci, sens să gândești o altă mișcare, altă strategie? Nu mai bine aștepți ca jocul să

se deruleze de la sine până la inevitabila înfrângere? Pasiv, se gândește să renunțe la facultate, la slujba pe care o are și să caute o alternativă de venit care să fie mai profitabilă. În plus, nu își dorește să se conformeze unui sistem distrus. Știe că are potențial și talente. De ce nu i-ar merge? Pentru că în ciuda problemelor exterioare, tânărul trebuie să se confrunte și cu problemele personale. Din același motiv nu prea mai știe ce vrea să facă în viață. Așadar, merge mecanic pe o cale care se desfășoară în fața ochilor, fără să preia controlul. Nu mai are acest curaj, pentru că de prea multe ori inițiativa s-a întors înapoi cu o dezamăgire insuportabilă. În față are un amalgam de informații pe care nu mai are energie să le acumuleze. În plus, în viața de zi cu zi se lovește de situații în care abilități pe care nu le-a putut dezvolta în anii pandemiei, precum vorbitul în public sau spiritul de antreprenoriat, îl pun la încercare. Pentru a compensa, tânărul și-a dezvoltat un spirit competitiv. Așadar, trebuie să alerge cât de repede, chiar să sară etape, pentru a ajunge cât mai departe. Unde este acest departe mai exact? Nici el nu știe. Important este să ajungă acolo. Când trăiești într-o lume dificilă și competitivă nu îți permiți să te gândești de două ori la nimic.

În ceea ce privește munca sa, chiar și o sugestie care ar putea să îl ajute poate fi receptată ca o critică. Nu își arată dezamăgirea, ci adoptă un aer pozitiv și detașat ca semn al maturității. Cu toate acestea, la sfârșitul zilei, rănit, obosit și fără chef, tânărul se rătăcește în gândurile sale. Ezită să mai facă orice. Este copleșit de confuzie și de nesiguranța vieții. Se uită pe fereastră, pasiv, încercând să rezolve ecuația posibilelor dificultăți care vor urma în joc. Dar nu face nimic, nici măcar nu se uită la tablă. Nu se joacă cu piesele obținute de la adversar. Nu simte mândrie pentru ele. Așteaptă să fie lovit. Stă și poate chiar se bucură de momentul de indiferență, suspendat în timp, dintre confruntări.

Imagine: Unsplash